

Hoofdstuk 5

Na een veel te korte nacht, stonden ze om acht uur terug in het hotel. Beiden hadden ze gekozen voor een sportief mantelpakje. Ilona in het paars met witte bloes. Het stond beeldig bij haar licht bruine korte haren en haar ronde gezicht en groene ogen. Het gaf haar iets speels.

Esther had voor deze gelegenheid haar beige pakje uit de kast gehaald met een licht bruine, aansluitende bloes. Haar korte, licht bruine met lichte streepjes erin verwerkte, opgeknipte haren vielen perfect rond haar nogal spits gevormde gezicht. Het maakte haar uitstraling zacht en deed haar donkere ogen spreken als boekdelen.

Het weer zat ook mee vandaag. Een piepkleine zon meldde zich al aan de lichtblauwe hemel. De dag begon dus ten minste al goed. Ze waren in een wip bij het hotel.

Praktisch geen verkeer te bespeuren in de binnenstad. Dat was dus ook een meevaller, vooral voor Ilona, die zich anders enorm kon opjagen en dat konden ze vandaag echt wel missen. Ze hadden een druk programma voor de boeg. Maar eerst eens lekker ontbijten. De manager stond hen al op te wachten en begroette hen uiterst vriendelijk. Hij wees naar een tafeltje, van waar ze een overzicht kregen op de lange ontbijttafel van het gezelschap.

'Indien ik u van dienst kan zijn, vraagt u maar naar mij, ik ben in mijn bureau.'

Ze knikten enkel en namen plaats aan de voorziene tafel. Het was inderdaad de ideale plek om alles te kunnen overzien.

Alle tafels waren van zwart hout en de stoelen hadden een bruinoranje gestreepte bekleding.

Het was een stijlvolle eetzaal, met prachtig gedekte tafels.

De speciale koperen luchters brandden allemaal en gaven een feestelijke indruk.

Ze kregen een royaal ontbijt aangeboden en ze lieten het zich smaken. Het gebeurde niet iedere dag dat ze zo bediend werden.

'Weet je,' zo begon Esther 'dat Rudy Daelen eigenlijk in Genk woont, op de Sledderloweg 33?'

'So?' antwoordde Ilona terwijl ze nog een boterkoek nam.

'Nu stel ik me toch de vraag, wat hij hier in het hotel doet, terwijl hij hier vlakbij woont?'

Ilona trok enkel haar schouders op. Al haar aandacht ging uit naar wat voor haar neus stond.

'Wist je dat deze productie al drie maanden loopt over heel het land? '

'Ik wil die vrouw wel eens leren kennen!' antwoordde Ilona kort, terwijl ze teken deed naar de dienstster voor nog wat koffie.

'Om halftien worden we verwacht bij mevrouw Daelen in Genk.'

'Wie moeten we hier nog aan de tand voelen?' giechelde Ilona. Ondertussen was de groep aan het binnensijpelen.

De meeste mensen, zagen er erg moe en bleek uit. Dat was natuurlijk wel niet zo verwonderlijk na zo een nacht.

Esther zag de regisseur binnenkomen en recht op een man afgaan, die al aan tafel zat. Ze wisselden een paar woorden en toen stond die man recht en kwam hij naar hun tafeltje toe.

Ilona fronste haar wenkbrauwen en deed teken naar Esther.

'Ik heb regisseur Heintje de Baelen gemeld, dat ik de dubbelganger vanmorgen onmiddellijk wilde zien. Kwestie van een idee te krijgen van een dubbelspeler.

Hij heeft het vannacht dan toch begrepen.'

'Denk je dat hij, je weet wel'- Ilona toonde het scherp van haar mes – 'het gedaan heeft?'

'Voor conclusies is dit wel voorbarig. We zien wel.' temperde Ester het enthousiasme van haar collega.

Een slonzig uitziende man in een afgeschoten jeansbroek en een veel te grote helblauwe T-shirt stond daar voor hun tafeltje en stelde zich voor als:

'Ricardo Gever, vervanger van Rudolfo. Tot uw dienst, dames.'

Hij klakte zelfs met zijn hielen tegen elkaar. Een bijzonder rare vogel. Kort gezegd, hij was groot en rond met gitzwarte haren

en felglimmende, bruine oogjes. Hij leek in de verste verte niet op de knappe Rudolfo. Esther schatte hem een jaar of vijftig.

'Ik ben commissaris Esther Kreif en dit is mijn collega inspecteur Ilona Berkocheck. Wij leiden het onderzoek naar de moord op Rudolfo.' informeerde Esther hem.

Hij zag ineens heel pips.

'En wat heb ik daarmee te maken?' Hij pinkte snel een gefabriceerd traantje weg. Hij was blijkbaar even vergeten, dat Rudolfo dood was!

Dit gedoe irriteerde Esther mateloos. Ze deed teken naar Fiona om alles te noteren en ging verder.

'Wel, mijnheer Gever, hoe was de verstandhouding tussen jullie beiden?'

'Goed, goed, héél goed.' was zijn gezwollen antwoord.

'Wie koos er welke dag er wie optrad?' ging Esther verder.

'We zijn, enfin, ik ben even goed als hij.'

'Maar hij was de STER nietwaar?' duwde Esther het gesprek duidelijk naar een richting.

'Ja, zeker was hij de ster, dus hij bepaalde wanneer ik mocht invallen. Zo simpel is dat.' Terwijl hij duidelijk zijn ongenoegen inslikte.

'Wie moest er vanavond spelen en wie morgen en zaterdag en zondag, onafgezien het feit dat u nu altijd speelt.'

De lichte ironie ontging hem niet en hij steigerde ook meteen.

'Luister, we waren geen boezemvrienden, maar we kwamen toch goed overeen. Dat hoort ook zo in zo een grote productie.'

Dit vertelde hij terwijl hij voordurend in zijn handen wreef.

'Woensdag , donderdag en misschien vrijdag zou ik spelen, de andere dagen hij.

En daarbij, ik wenste hem niet dood hoor. Hij bezorgde ons het grote succes. Hij was voor ons de kip met de gouden eieren. En daarbij dankzij hem, zou ik ook heel bekend worden.'

Hij wiebelde heen en weer met zijn hoofd, precies alsof hij hoorde applaudiseren.

'De vrouwkes, enfin zoek het zelf maar uit. Ik moet uw werk toch niet doen?'

Hij wreef opnieuw in zijn handen en zocht naar zijn woorden.

'Ik moet mij nu kunnen ontspannen, na dit vreselijke gebeuren.'